

Un fi de festa deslluït

Sense cap alegria. L'Olot perd l'últim partit de la temporada a casa contra el Prat. Tot i la victòria visitant, l'equip potablava no va poder evitar el descens a la tercera divisió

Jordi Freixa controla una pilota davant un rival de l'Huracán, en una imatge d'arxiu Foto: MANEL LLADÓ.

Prat3

OLOT1

Ni els uns van poder celebrar una última victòria davant la seva afició ni els altres van poder esquivar la desgràcia del descens directe. El darrer partit de la temporada a l'Estadi Municipal d'Olot no va tenir cap guanyador, tot i el resultat final (1-3). Els garrotxins es van avançar amb un gol de Roger i els pratencs, empesos per la necessitat, van remuntar el matx a la segona meitat. La victòria, però, no els va servir, perquè el València Mestalla va fer els deures contra el Sant Andreu.

A diferència del Prat, l'Olot ja no s'hi jugava res i, amb tota la tranquil·litat del món, Arnau Sala va poder aprofitar per donar minuts a jugadors que gairebé no n'havien tingut durant la temporada, com ara el porter olotí Aleix Prunés o els joves davanter Kilian Grant i Tony Ruedas. Cap dels dos empordanesos,

però, no va aparèixer gaire, perquè l'Olot amb prou feines va crear ocasions de gol. Això sí, es va avançar en el marcador ben aviat. En el primer xut entre els tres pals, Roger Vidal, de primeres i des de fora de l'àrea, va batre Toni Texeira (6').

El migcampista de l'Olot, que encadenava la segona titularitat, es va endur tot el protagonisme del partit. No només pel gol sinó perquè va ser el millor al mig del camp. Sobretot en la primera meitat, quan els olotins van tenir més la pilota i van travessar més vegades la línia de tres quarts. De fet, van perdonar el 2-0, amb una rematada de cap de Jorge Rojas que es va estavellar al travessar. No va ser l'única pilota que va topa amb la fusta; Kante també va avisar amb un cacau llunyà. A la primera no li va sortir, però a la segona, sí. Va ser al 26' de la represa quan el davanter del Prat va superar Òscar Fornés amb un xut que va tocar al pal dret abans d'arribar al fons de la xarxa.

Minuts d'esperançaL'1-1 era just. El conjunt visitant havia sortit dels vestidors amb més empena i ja havia vorejat l'empat un parell de vegades. La més clara, un xut que Abel Solé va evitar que entrés des de la mateixa línia de gol, quan Aleix ja estava venut. Cada vegada faltava menys per al final i es feia més evident que el Prat necessitava la victòria per somiar. I encara més quan als potablava els va arribar la notícia que el Sant Andreu s'havia avançat a Paterna. El gol andreuenc es va convertir en un impuls perfecte. Com si haguessin rebut forces del cel, els pratencs van mossegar i van trobar l'empat amb un gol de falta directa de Rubén Alcaraz que, incomprensiblement, va passar pel mig del barrera i va despistar el porter.

Encomanats per l'eufòria del centenar d'aficionats que es van desplaçar del Prat a la capital de la Garrotxa, els jugadors de Pepe Delgado encara van tenir temps de marcar l'1-3, gràcies a una rematada de cap d'Ignacio (85').

El gol, però, ja no els va servir per a res, perquè el Mestalla havia girat el seu marcador com un mitjó.

Publicat a:

Font del document:

http://www.lesportiudecatalunya.cat/nel9/article/8-esports/52-futbol-catala/740644-un-fi-de-festa-deslluit.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesEsports&utm_source=rss&utm_medium=mesEsports&utm_campaign=rss